

מפעלות הזוהר

חלק 8

אור הזוהר 251 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

מפעל הזוהר העולמי

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

רישי עמא דידעו ולא מחו בדייהו אתענשו בקדמייתא – [ראשי העם שידעו ולא מחו בידם הם נענשו תחילה]. דכתיב קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' – פי' שיתלו את ראשי העם על אשר לא מחו בידי עוברי העבירה. נגד השמש – פי' בגלוי מפני שהסתירו פניהם מלמחות.

מה כתיב כשהיו ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל נבות מואב, מיד ויחר אף ה' בישראל, רישי עמא דידעו ולא מחו בדייהו אתענשו בקדמייתא ראשי העם שידעו ולא מחו בידם הם נענשו תחילה דכתיב קח את כל ראשי העם והוקע אותם לה' פי' שיתלו את ראשי העם על אשר לא מחו בידי עוברי העבירה, נגד השמש פי' בגלוי מפני שהסתירו פניהם מלמחות. וטעם הדבר כי הראשים שבידם למחות הם כמו הגבורים העומדים בפרץ והם קרובים אל ה', ובהכשלם ראוי שבהם יהי' העונש תחילה משום וסביביו נשערה מאד, כי בהם יפגוש הדין תחילה בחוזקו, ואח"כ מרפה מעט מעט ופוגש ברחוקים, ומטעם זה עונש הקרובים ראשון וקשה.

רבי אבא פליג ואמר, מאי נגד השמש, מה סודו, ואמר נגד הברית דאקרי שמש בשביל פגם הברית הנקרא שמש, ועלי' אתמר ועל זה נאמר כי שמש ומגן ה' אלהי'ם, שמש ומגן, דא ברית קדישא זהו ברית הקודש הנקרא שמש ונקרא מגן, ופי' הפסוק כי שמש ומגן היינו היסוד, המיחד את ה' שהוא הת"ת עם אלהי'ם שהוא המלכות, ומפרש מה שמש זרח ואנהיר על עלמא כמו שהשמש זורח ומאיר על כל העולם, אוף הכי ברית קדישא זרח ואנהיר גופא דבר נש אף ברית קודש זורח ומאיר גופו של אדם, כי ע"י שמירת הברית הוא נכנס לקודש ונשמתו מאירה בו, ונקרא הברית מגן, מה מגן איהו לאגנא עליה דבר נש כמו שהמגן הוא להגן על האדם, אוף הכי ברית קדישא מגן עלי' דבר נש אף הברית קודש מגן על האדם, ומאן דנטיר לי' לית נזקא בעלמא דיכיל למקרב בהדי' ומי ששומר אותו אין שום היזק בעולם יכול להתקרב אליו, ובנסיון הוא כי מי ששומר בריתו ופוגע בחי' רעה אינה שולטת בו, ודא הוא וזהו מש"כ והוקע אותם לה' נגד השמש פי' על עון הברית הנקרא שמש.

ואמר עוד רישי עמא יתפסון בכל דרא ודרא בחובא דא ראשי העם נתפסים בכל דור ודור בעון פגם ברית קודש, אי ידעין ולא מקנאין לי' אם יודעים ולא מקנאים עליו, בנין דחובא דא עלייהו לקנאה לי' לקב"ה בהאי ברית לפי שעון זה עליהם מוטל לקנאות אותו להקב"ה בשביל פגם הברית.

ואמר עוד כי מאן דאעיל קדושה דא ברשותא אחרא מי שמכניס קדושה זו ברשות אחרת דהיינו שבא על גוי, עלי' כתיב לא יהי'

בזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא
בזכות זה יצאו ישראל מן הגלות
(זוה"ק שמות דף ג' ע"ב)

זה לשון הזוה"ק (עם ביאור מתוך מדבש) שמות (דף ג' עמוד ב'):

ועתה מפרש מעלתן של ישראל בגלות במצרים הגם שהיו בצער תחת סבלות מצרים, ואמר, תלתא אינון דדחיין שכינתא מעלמא [שלשה עונות הם הדוחים את השכינה שלא תשרה בעולם], א' השוכב עם נדה, ב' השוכב עם גוי, ג' הגורם להמית עובר במעי אשה כדמפרש ואזיל, וגרמין דדיורי' דקדושא בריך הוא לא הוי בעלמא [וגורמים שדירתו של הקב"ה לא תהיה בעולם], לפי שעל ידי אלו העונות השכינה מסתלקת מן העולם, ובני נשא צווחין ולא אשתמע קליהו [ובני אדם אפילו אותם שלא חטאו צועקים בתפלה מצרות סילוק השפע ואין קול תפלתם נשמע למעלה כי שערי תפלה ננעלים ע"י אלו העונות], ואלין אינון אלו הם השלשה עונות, הראשון הוא מאן דשכיב בנדה [מי ששוכב עם אשה נדה], בנין דלית מסאבו תקיף בעלמא בר מסאבו דנדה [כי אין טומאה חזקה בעולם כטומאת הנדה], ומפרש מסאבו דנדה קיא מכל מסאבו דעלמא [טומאת הנדה היא קשה מכל טומאות שבעולם], כי אסתאב איהו וכל דמתקרבין בהדי' יסתאבון עמי' [נטמא השוכב עם הנדה וכל המתקרבים אליו ונוגעים בו נטמאים עמו], לכן בכל אתר דאזלין אתדחייא שכינתא מן קמייהו [בכל מקום שהולכים נדחית השכינה מפניהם], ולא עוד אלא דגרים מרעין בישיין על גרמי' ועל ההוא זרעא דיוליד [ולא עוד אלא שגורם חלאים רעים על עצמו ועל אותו הזרע שיוולד מן הנדה], דכיון דיקרב בר נש לגבי נדה [כי כיון שהאדם יקרב אל הנדה], ההוא מסאבו דליג עלוי וישתאר בכל שייפיין דילי' [אותה הטומאה דולגת עליו ותשאר בכל אבריים שלו], זרעא דיוליד בההוא שעתא משכיין עלוי רוח מסאבו וכל יומיו יהא במסאבו [זרע שיוולד באותה שעה ממשיכים עליו רוח הטומאה וכל ימיו יהיה בטומאה], דהא בנינא ויסודא דילי' איהו במסאבו רב ותקיף מכל מסאבא דעלמא [כי הבנין והיסוד שלו הוא בטומאה גדולה וחזקה מכל טומאות שבעולם], דמיד דקריב בר נש לגבי נדה ההוא מסאבו דליג עלוי [כי מיד שאדם קרב אל הנדה אותה הטומאה דולגת עליו] דכתיב ותהי נדתה עליו פי' שהטומאה דולגת עליו. קנאה קמי קב"ה בר קנאה דברית קדישא ולמדנו שאין קנאה לפני הקב"ה כמו קנאת ברית קודש, דאיהו קיימא דשמ קדישא [כי הברית שהוא היסוד הוא הקיום של ז"א שהוא סוד שם הקדוש הוי"ה], ורזא דמהימנותא [וגם היסוד הוא גורם קיום המלכות שהיא סוד האמונה].

השכינה בוכה, ועלמא אתדן בכל הני דינין והעולם נידון בכל אלו הדינים, ווי להווא בר נש אוי לו לזה האדם, ווי ל' טב ל' דלא יתברי בעלמא אוי לו מוטב לו שלא הי' נברא העולם.

זכאין אינון ישראל דאף על גב דהוו בגלותא דמצרים אסתמרו מכל הני תלתא – אשריהם ישראל שאף על פי שהיו בגלות מצרים נשמרו מכל אלו השלשה עונות, ובזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא – ובזכות זה יצאו ישראל מן הגלות

ועתה מסיק תכלית דבריו בזה המאמר ואמר זכאין אינון ישראל דאף על גב דהוו בגלותא דמצרים אסתמרו מכל הני תלתא אשריהם ישראל שאף על פי שהיו בגלות מצרים נשמרו מכל אלו השלשה עונות, מנדה ומבת אל נכר ומקטול זרעא מלבא על נדה, ומלבא על גוי, ומלהרוג את העובר במעי האשה, ואשתדלו בפרהסיא בפר' ורבי' והשתדלו בפרהסיא במצות פרי' ורבי', ר"ל בלי שום פחד עשו פעולות להוליד בנים רבים, דאף על גב דגזרה אתגזרת שאף על פי שנגזרה גזרה כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו עכ"ל לא אשתכח ביניהון מאן דקטיל עוברא במעיה דאתנא לא הי' נמצא ביניהם מי שהרג עובר במעי האשה, כל שכן לבתר כל שכן שלא הרגו ילד אחר שנולד ובזכותא דא נפקו ישראל מן גלותא ובזכות זה יצאו ישראל מן הגלות.

ואמר מנין שנשמרו ישראל מנדה, דתני רבי חייא, מאי דכתיב ויעש את הכיור נחשת ואת כנו נחשת במראות הצובאות, מפני מה זכו נשין להאי מפני מה זכו הנשים לזה שיעשו את הכיור ואת כנו ממראות שלהם, בגין דאסתמרו גרמיייהו בגלותא דמצרים לפי ששמרו את עצמן בגלות מצרים מאיסור נדה, ולבתר (ה"ה) דאתדכיין הוו אתיין מתקשטן ומסתכלן במראה בבעליהון ואחר שנטהרו מנדתן היו באות מקושטות ומסתכלות במראה יחד עם בעליהן, ומעוררן לון בפר' ורבי' ובזה היו מעוררות אותם לפר' ורבי'.

וראי' לדבר שבני ישראל היו נוהרים מבת אל נכר, דכתיב יצאו כל צבאות ה' וגו' ואם היו בניהם מנכריות לא היו נקראים צבאות ה', וכתב שבטי י-ה עדות לישראל השם י"ה הוא עדות לישראל ודאי שהבנים הם בניהם וכולם הם שבטי י"ה, וכתוב ואלה שמות בני ישראל הרי שכולם היו מבני ישראל ולא מבני מצרים, ועוד כתוב שבטי בני ישראל, דבר אל בני ישראל הרי כולם היו בני ישראל ולא הי' בהם תערובת בנים ממצריות. ואי תימא ואם תאמר והא כתיב, והוא בן איש מצרי הרי מפורש שהי' בן מצרי, הא ודאי חד הוה ופרסמו קרא הנה ודאי רק אחד הי' ופרסמו הכתוב דכתיב והוא בן איש מצרי וגו' ואין אחר בן איש מצרי, ושם אמו שלומית בת דברי למטה דן ר"ל ושם אמו שקלקלה גם כן מפרסמת התורה להורות שרק אחת היתה ולא יותר.

וראי' לדבר שהשתדלו ישראל במצרים לקיים מצות פרי' ורבי', דכתיב ובני ישראל פרו וישרצו וירבו וגו' ולא מנעו את עצמם מלהוליד בנים אפילו שנגזרה גזרת כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, הרי כי ומכל הני אסתמרו ישראל מכל השלשה עונות מנדה מגוי' ומלהמית עובר במעי אשה היו נוהרים ישראל במצרים, ועל כן בני ישראל עאלו בני ישראל נכנסו למצרים, ובני ישראל נפקו ובני ישראל יצאו ממצרים, הדא הוא דכתיב, ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה, ובעת צאתם כתוב, ויסעו בני ישראל מרעמסס סוכתה. (רמ"ק ומפרשים).

לך אלהים אחרים על פני, לא תשתחוה להם ולא תעבדם כי אנכי ה' אלהיך אל קנא, וכלא קנאה חדא והכל הוא קנאה אחת הן העבודה ע"ז הן הבא על גוי', כי כשכורע על הגוי' הוא ממש כאילו משתחוה לעבודה זרה, ועל דא אתדחייא שכינתא מקמי' ועל כן נדחית השכינה מלפניו, מאן דמשקר בברית קדישא דחתים בבשרי' דבר נש מי שמשקר בברית קודש החתום בבשרו של אדם, על ידי שהוא מכניסו בגוי' והוא היפך כונת מצות הברית שהוא להבדילו מגויי הארץ, והוא הכחיש עדותו וערבו בגוי' ממש, כאילו משקר בשמא דקב"ה כאילו משקר בשמו של הקב"ה שמחליף אלהותו בעבודה זרה, מאן דמשקר חותמא דמלכא כי מי שמשקר בחותם המלך, דהיינו שמשקר באות ברית החתום בבשרו, משקר בי' במלכא כאילו משקר במלך עצמו, לית לי' חולקא באלהא דישאל אין לחלק באלה"י ישראל, לפי שפרק מעליו כל אלהות, אי לא בחילא דתיובתא תדיר אם לא בכח תשובה תמידית, כי אם ירצה לחזור ליכנס באלהותו יתברך צריך תשובה גדולה לחזור וליכנס אל הקודש.

רבי יוסי פתח להביא ראי' שצריכים לקנאות על הברית, ואמר מש"כ וישכחו את ה' אלהיהם וגו' ומקשה מאי וישכחו ומפרש דדחו מנייהו ברית קיימא קדישא שדחו מהם אות ברית קודש, והיינו דהוו גזרין ולא פרעין שהיו מלים ולא היו פורעים, ועי"ז נסתלקה מהם השכינה עד שנקראים שוכחי ועוזבי ה', לכן צריכים לקנאות לה' בשביל פגם הברית, עד דאתת דבורה ונדיבת בהאי לכל ישראל עד שבאה דבורה הנביאה והכריחה לכל ישראל שינדבו עצמם לקיים מצות פריעה, כמה דכתיב בפרוע פרעות בישראל כשבטלו ישראל מצות פריעה, ואח"כ בהתנדב עם שעל ידי דבורה התנדבו העם לקיים מצות פריעה, ברכו ה' מיד ברכו את ה' על הישועה שעשה להם. (רמ"ק ומפרשים).

עוון השלישי שבשבילו נדחית השכינה מזה עולם, מאן דקטיל בנוי מי שהורג את בנוי, דהיינו ההוא עובדא דמתעברא אתת' וגרים לקטלא לי' במעיה אותו העובר שנתעברה אשתו גורם להרוג אותו במעי', על ידי שנותן לה משקה הגורם שתפיל את העובר כדי שלא תכחיש יפ', דסתיר בניינא דקב"ה ואומנותא דיל' שסותר את בניינו של הקב"ה היינו שהורג את העובר שבנה הקב"ה במעי האשה באומנות יתירה, (כמחז"ל ברכות דף י' ע"א, שהקב"ה צר צורה בתוך צורה ומטיל בה רוח ונשמה קרבים ובני מעים, והיינו דאמרה אין צור כאלהינ' פי' אין צייר כאלהינ' ו), ואמר כי אית מאן דקטיל בר נש יש מי שהורג אדם אחר, והאי קטיל בנוי וזה הורג בנוי ממש, תלתא בישין עביד דכל עלמא לא יכיל למסבל שלשה רעות עשה שכל העולם אינו יכול לסובלן כדמפרש להלן, ועל דא עלמא מתמוגגא זעיר זעיר ולא ידיע ועל כן העולם מתמוטט מעט מעט ואינו ידוע למה מתמוטט, וקב"ה אסתלק מעלמא והקב"ה מסתלק מן העולם, וחרבא וכפנא ומותנא אתיין על עלמא וחרב ורעב ומגפה באים לעולם, ואלין אינון ואלו הם השלשה רעות שעושה מי שגורם להמית את העובר במעי האשה, א' קטיל בנוי הורג את בנוי, ב' סתיר בניינא דמלכא סותר את בניינו של המלך ב"ה, ג' דחיא שכינתא דאזלא ומשטטא בעלמא ולא אשכחתי נייחא דוחה את השכינה ממקומה שהולכת ומשוטטת בעולם ואינה מוצאת מקום מנוחה, ועל אלין רוחא דקדושא בכי' ועל אלו רוח הקודש שהוא

**כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש,
הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.**